KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
14. december 2001 *

I sag C-404/01 P(R),

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og S. Meany, som befuldmægtigede, bistået af barrister A.P. Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

støttet af

TNC Kazchrome, Alma Ata (Kasakhstan)

og

Alloy 2000 SA, Luxembourg (Luxembourg),

ved barrister J.E. Flynn og solicitors J. Magnin og S. Mills,

intervenienter i appelsagen,

* Processprog: fransk.

angående appel af kendelse afsagt den 1. august 2001 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 2307), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse denne kendelse,

de andre parter i appelsagen:

Euroalliages, Bruxelles (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrig),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

og

Ferroatlántica SL, Madrid (Spanien),

ved avocats D. Voillemot og O. Prost,

sagsøgere i første instans,

støttet af

Kongeriget Spanien ved L. Fraguas Gadea, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i appelsagen,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat F.G. Jacobs,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. oktober 2001 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 225 EF og artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den kendelse, som præsidenten for Retten i Første Instans afsagde den 1. august 2001 i sag T-132/01 R, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 2307, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved præsidenten bestemte, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

2 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 15. november 2001 har Euroalliages, Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB og Ferroatlántica SL (herefter »Euroalliages m.fl.«) indgivet skriftlige indlæg til Domstolen.

3 Ved begæring om intervention indleveret til Domstolens Justitskontor den 19. oktober 2001 har Kongeriget Spanien anmodet om at indtræde i nærværende sag til støtte for de af Euroalliages m.fl. nedlagte påstande.

4 Der blev givet Kongeriget Spanien tilladelse til at intervenere i henhold til artikel 37, stk. 1 og 4, i EF-statutten for Domstolen og artikel 93, stk. 1 og 2, i procesreglementet.

5 Ved begæring om intervention indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. november 2001 har TNC Kazchrome (herefter »Kazchrome«) og Alloy 2000 SA (herefter »Alloy 2000«) anmodet om at indtræde i nærværende sag til støtte for Kommissionens påstande.

6 Da de af Kazchrome og Alloy 2000 til støtte for deres begæring om intervention påberåbte argumenter umiddelbart godtgjorde en interesse i afgørelsen af nærværende appel, blev der givet dem tilladelse til at intervenere, hvilket blev dem meddelt af Domstolens Justitskontor den 12. november 2001.

7 Kongeriget Spanien samt Kazchrome og Alloy 2000 har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen den 15. november 2001.

8 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Den af Euroalliages m.fl. fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler i sag T-132/01 R tages ikke til følge.

— Euroalliages m.fl. tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med denne appel samt i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler og om ændring af nævnte kendelse.

9 Kazchrome og Alloy 2000 har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Den af Euroalliages m.fl. fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

— Euroalliages m.fl. tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med Kazchrome's og Alloy 2000's intervention.

10 Euroalliages m.fl. har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Der gives under alle omstændigheder Euroalliages m.fl. medhold i de for Retten nedlagte påstande.

— Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne ved denne appel samt omkostningerne ved sagen om foreløbige forholdsregler i forbindelse med sag T-132/01 R.

11 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises. Subsidiært forkastes appellen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Da parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan træffes afgørelse vedrørende appellen, er det ufornødent, at parterne afgiver mundtlige indlæg.

Relevante retsregler

13 Artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), der har overskriften »Varighed, genoptagelse af undersøgelser og tilbagebetalinger«, bestemmer i stk. 2, første afsnit:

»Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.«

14 Samme forordnings artikel 21, der har overskriften »Fællesskabets interesser«, bestemmer i stk 1:

»En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parters interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der træffes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf

følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

15 Det fremgår af den appellerede kendelse, at der blev indført endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i flere lande dels ved Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien (EFT L 302, s. 1), dels ved Rådets forordning (EF) nr. 621/94 af 17. marts 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Sydafrika og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 77, s. 48).

16 Efter Kommissionens offentliggørelse af en meddelelse om et forestående udløb af gyldigheden af visse antidumpingforanstaltninger fremsatte Euroalliages, som er ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg, en anmodning i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, om en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger vedrørende import hidrørende fra Brasilien, Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela, der kom til udløb. Kommissionen offentliggjorde derfor en meddelelse om indledning af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1998 C 382, s. 9) og iværksatte en undersøgelse.

17 Den 21. februar 2001 vedtog Kommissionen afgørelse 2001/230/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36, herefter »den anfægtede afgørelse«).

18 Det anføres i denne afgørelse, at den foretagne fornyede undersøgelse førte Kommissionen til, for så vidt angår importen af ferrosilicum med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, at konkludere, at foranstaltningernes udløb favoriserede fortsat eller fornyet dumping og skade. Punkt 129 i den anfægtede afgørelses begrundelse er affattet således:

»I lyset af konstateringen af, at der er sandsynlighed for fortsat og fornyet dumping, og at dumpingimporten med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland [og Ukraine] måske vil stige betydeligt, hvis foranstaltningerne udløber, konkluderes det, at EF-erhvervsgrenens situation vil blive forværret. Selv om det er vanskeligt at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende. For Venezuelas vedkommende er det ikke sandsynligt, at det vil få nogen væsentlig skadelig virkning, hvis foranstaltningerne udløber.«

19 Kommissionen undersøgte herefter, om opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne var i Fællesskabets interesse. Inden for rammerne af denne vurdering tog Kommissionen hensyn til flere forhold, nemlig for det første til den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen ikke har været i stand til at drage tilstrækkelig fordel af de foranstaltninger, der blev indført i 1987, eller var i stand til at overtage markedsandele fra de EF-producenter, der forsvandt fra markedet (punkt 151 i den anfægtede afgørelses begrundelse), og for det andet til den omstændighed, at stålproducenterne i Fællesskabet har lidt under negative følgevirkninger i form af ekstra omkostninger i løbet af den periode, hvor disse antidumpingforanstaltninger fandt anvendelse (punkt 152 i den anfægtede afgørelses begrundelse).

20 Kommissionen fastslog følgende i punkt 153 og 154 i den anfægtede afgørelses begrundelse:

»(153) De nøjagtige følgevirkninger af foranstaltningernes udløb for EF-erhvervsgrenen er uklare, og tidligere erfaringer viser, at det ikke er

sikkert, at en opretholdelse af foranstaltningerne vil medføre betydelige fordele for EF-erhvervsgrenen. Derimod er det tydeligt, at stålindustrien i lang tid har været udsat for kumulerede negative virkninger, som ville blive unødigt forlænget, hvis foranstaltningerne blev opretholdt.

(154) Kommissionen kunne derfor klart konkludere, at en opretholdelse af de gældende foranstaltninger ville være i strid med Fællesskabets interesser efter at have vurderet følgevirkningerne af henholdsvis en videreførelse og ophævelse af foranstaltningerne for alle involverede parters interesser, jf. artikel 21 i grundforordningen. Foranstaltningerne bør derfor udløbe.«

21 Af disse grunde bestemmes det i den anfægtede afgørelses dispositive del, at den omhandlede antidumpingprocedure afsluttes, hvorved foranstaltningerne vedrørende den undersøgte import udløber.

22 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2001 har Euroalliages m.fl. i medfør af artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelses eneste artikel.

23 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne også fremsat en begæring med en principal påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande,

stiller en garanti, der svarer til den ved disse forordninger indførte antidumpingtold, og lader deres import registrere, og endelig en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere.

Den appellerede kendelse

24 Ved den appellerede kendelse har Rettens præsident bestemt, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skal undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille garanti.

25 Hvad for det første angår fumus boni juris fandt Retten, at visse af de fremførte klagepunkter ikke umiddelbart forekom at være helt ubegrundede, og at de som sådan kunne rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse. Disse klagepunkter vedrører dels den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, som følge af Kommissionens anvendelse af oplysninger, som brugerne havde indgivet efter udløbet af den i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelse fastsatte frist, dels den påståede tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 6, stk. 6, som følge af Kommissionens afslag på at organisere et møde, hvor Euroalliages m.fl. kunne fremføre deres opfattelse over for brugernes opfattelse og gendrive denne.

26 Hvad dernæst angår uopsættelighedsbetingelsen fandt Retten for det første, at det var godtgjort, at der var udsigt til, at Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys

AB og Ferroatlàntica SL ville lide alvorlig skade, hvis ikke der blev truffet foreløbige forholdsregler. For at nå frem til denne konklusion støttede Retten sig på følgende betragtninger:

»63 Kommissionen har således i [punkt] 129 i [begrundelsen] for den anfægtede afgørelse konkluderet, at hvis antidumpingforanstaltningerne udløber, vil EF-erhvervsgrenens situation »[måske] blive forværret«. Kommissionen har i denne forbindelse bemærket, at »[s]elv om det er vanskeligt at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende«.

64 Kommissionen har ganske vist ikke kvalificeret den skade, EF-erhvervsgrenen formentlig vil lide, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber, som alvorlig. Ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 1, omfatter begrebet »skade« dog bl.a. »væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet«. I denne sammenhæng kan benævnelsen »væsentlig« kun forstås som synonymt med »alvorlig«. I den foreliggende sag må det således antages, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse har anerkendt skadens alvorlige karakter. Denne fortolkning bestyrkes af, at Kommissionen såvel i det skriftlige indlæg som under den mundtlige forhandling har undladt at bestride alvorligheden af den skade, som sagsøgerne formentlig vil lide som følge af antidumpingforanstaltningernes udløb.«

27 For det andet hvad angår den uoprettelige karakter af det af Euroalliages m.fl. påståede tab fandt Retten, at det er fastslået i fast praksis, at et økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning. Retten fastslog, at det ikke var lykkedes Péchiney électrométallurgie, Vargön Alloys AB og Ferroatlàntica SL at godtgøre, at påvirkningen af deres økonomiske overlevelsesevne var af en sådan art, at rationaliseringsforanstalt-

ninger ikke ville være tilstrækkelige til at gøre det muligt for dem at fortsætte deres ferrosiliciumproduktion, indtil der blev afsagt endelig dom i hovedsagen. For at nå til denne konklusion baserede Rettens præsident sig navnlig på det faktum, at hvert af disse selskaber udgjorde en del af en stor koncern af selskaber, og at deres omsætning med hensyn til salg af ferrosilicium i gennemsnit udgjorde 15% af de nævnte koncerners samlede omsætning.

28 Retten fandt dog, at der skulle tages hensyn til de særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende i sagen. Retten udtalte i denne forbindelse følgende:

»71 Hvad for det første angår den import, der undersøges, har Kommissionen i den anfægtede afgørelse anerkendt, at der er en risiko for, at sagsøgerne lider et alvorligt tab, hvis antidumpingforanstaltningerne udløber.

72 Herefter skal det understreges, at sandsynligheden for, at tabet indtræder igen, hvis foranstaltningerne udløber, sammenholdt med sandsynligheden for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted, hvilket Kommissionen konkluderede i den anfægtede afgørelse i relation til den omhandlede import, karakteriserer denne afgørelse, idet der ikke er tale om virkninger, der er en uadskillelig del af enhver afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltninger, der udløber. I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, kan en afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse, begrundes med den ene konstatering, at udløbet af de gældende antidumpingforanstaltninger ikke favoriserer fortsat eller fornyet dumping eller skade for industrien i Fællesskabet.

73 Endelig udlignes det af sagsøgerne lidte tab ikke som følge af den blotte omstændighed, at Kommissionen opfylder en dom, der annullerer den anfægtede afgørelse. Derfor kan sagsøgerne kun benytte sig af erstat-

ningssøgsmålet i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF for at opnå erstatning for deres tab.

74 Det bemærkes, at Fællesskabets ansvar inden for rammerne af artikel 288, stk. 2, EF forudsætter opfyldelse af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem denne adfærd og den hævdede skade (Domstolens dom af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/00, Pesquerias De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 42, og Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, præmis 95). Hvad angår den første af disse tre betingelser er det blevet præciseret, at når borgerne forvoldes tab, skal den adfærd, der lægges institutionen til last, være en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder. I den foreliggende sag påhviler det således sagsøgerne at godtgøre, at Kommissionen åbenbart og groft har overskredet de grænser, der gælder for dens beføjelser i forbindelse med bedømmelsen af Fællesskabets interesse (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 41, 42 og 43). Henset til det vide skøn, som Kommissionen, navnlig ved vurderingen af Fællesskabets interesse, råder over i den foreliggende sag (Domstolens dom af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 63, og af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 58, samt Rettens dom af 15.10.1998, sag T-2/95, Industrie des poudes sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 3939, præmis 292), forekommer det, at senere erstatning for det lidte tab i det mindste er usikker.

75 Det følger af det ovenfor anførte (præmis 71-74), at sagsøgerne risikerer at lide et alvorligt tab, som det ikke er sikkert, at de senere vil blive kompenseret for. I en sådan situation leder den således identificerede usikkerhed til den konklusion, at også tabet er uopretteligt.«

29 Endelig, da Retten havde fastslået, at der forelå uopsættelighed, fandt den det nødvendigt at foretage en afvejning af samtlige de involverede interesser. Retten udtalte herved følgende:

»78 Der skal i denne forbindelse foretages en afvejning af sagsøgernes interesse i at opnå den ene eller anden af de begærede foreløbige forholdsregler over for importørernes, eksportørernes og brugernes interesse i at opretholde virkningerne af den anfægtede afgørelse. Kommissionen har særligt bemærket, at den omstændighed, at der anordnes den ene eller anden foreløbige forholdsregel, vil betyde, at importen af ferrosilicium med oprindelse i de berørte lande vil blive bremset.

79 Det kan ikke bestrides, at en udsættelse af gennemførelsen ikke vil tage hensyn til importørernes, eksportørernes og brugernes interesser og fuldstændigt vil ophæve de virkninger, der var tilsigtet med den anfægtede afgørelse. Et system med registrering af import, der kræver, at importørerne stiller en garanti, kunne også bremse importen væsentligt og dermed skabe en uoprettelig situation.

80 Derfor må virkningerne af den foreløbige forholdsregel — både med henblik på at begrænse skabelsen af en uoprettelig situation og at der opstår et tab for sagsøgerne — begrænses til det, der er strengt nødvendigt for at sikre de sidstnævntes interesser, indtil der afsiges dom i hovedsagen.

81 Sagsøgerne har mere subsidiært nedlagt påstand om, at importen af ferrosilicium omfattes af en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skal stille en garanti. Forpligtelsen til at registrere importen bidrager til at oprette en vis disciplin på markedet for så vidt angår dumpingpraksis.

82 Under den mundtlige forhandling gjorde Kommissionen gældende, at importregistrering ville have de samme virkninger som antidumpingforanstaltninger. Kommissionen gjorde gældende, at virkningerne af en annullation af den anfægtede afgørelse ville være, at importørerne ville skulle betale den oprindelige antidumpingtold på registreret import, selv om de importerede produkter ikke havde været genstand for dumpingpraksis.

83 Det bestemmes i artikel 233 EF, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. I denne forbindelse blev det i dommen i sagen Industrie des poudres sphériques mod Rådet (præmis 87-95) fastslået, at Kommissionen i medfør af artikel 233 EF har valget mellem enten at genoptage proceduren på grundlag af samtlige de retsakter vedrørende proceduren, der ikke er berørt af den ugyldighed, som Retten har fastslået, eller at foretage en ny undersøgelse, der angår en anden referenceperiode, på den betingelse, at grundforordningens betingelser overholdes (Rettens dom af 20.6.2001, sag T-188/99, Euroalliages mod Kommissionen, Sml. II, s. 1757, præmis 28).

84 Endvidere blev det fastslået, at reglen om, at oplysninger, der vedrører en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, sædvanligvis ikke tages i betragtning, finder anvendelse på undersøgelser af foranstaltninger, som udløber. Der findes imidlertid en undtagelse fra denne regel, når det af de oplysninger, der vedrører en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, fremgår, at der er sket en ny udvikling, som gør det åbenbart, at den påtænkte indførelse af antidumpingtold ikke er på sin plads (Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem [Heilongjiang] mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 88, og dommen i sagen Euroalliages mod Kommissionen, præmis 70-77).

85 Derfor kan opkrævningen med tilbagevirkende kraft af antidumpingtold med de satser, der er indført ved forordning nr. 3359/93 og forordning nr. 621/94 på import af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, ikke anses for den eneste måde, hvorpå en dom afsagt

af Retten, der annullerer den anfægtede afgørelse, kan opfyldes. Det af Kommissionen hævdede har derfor ikke karakter af noget, der er uundgåeligt, hvorfor det ikke kan lægges til grund.«

Appellen

Parternes argumenter

30 Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at appellen skal forkastes i det hele. De har for det første anført, at appellen er blevet iværksat med hjemmel i artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og ikke på grundlag af den nævnte statuts artikel 50, som er den bestemmelse, der finder anvendelse. Herefter har Euroalliages m.fl. gjort gældende, at Kommissionen, der ikke har godtgjort, at appellen kan give den en fordel, ikke har søgsmålsinteresse. Endelig har Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien gjort gældende, at appellens forskellige anbringender ikke kan antages til realitetsbehandling, i det omfang de udgør nye anbringender eller skaber tvivl om den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af Retten.

31 For så vidt angår uopsættelighedsbetingelsen har Kommissionen med sit første anbringende gjort gældende, at Retten tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 1, da den i den appellerede kendelses præmis 64 fastslog, at benævnelsen »væsentlig« ikke kan forstås anderledes end som synonymt med »alvorlig«.

32 Med sit andet og tredje anbringende har Kommissionen rejst tvivl om Rettens betragtninger i den appellerede kendelses præmis 72-74, hvoraf det følger, at uopsættelighedsbetingelsen var opfyldt i sagen. Ifølge Kommissionen følger det af fast retspraksis, at eftersom tabet var rent økonomisk, kunne det ikke, bortset fra

ganske usædvanlige tilfælde, betragtes som uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt. Kommissionen finder imidlertid, at Retten undlod at tage hensyn til den retspraksis, der omhandler de betingelser, under hvilke et rent økonomisk tab undtagelsesvis kan anses for et uopretteligt tab.

33 For det første finder Kommissionen, at den i den appellerede kendelses præmis 72 nævnte omstændighed, nemlig at den anfægtede afgørelse er baseret på det forhold, at betingelsen vedrørende Fællesskabets interesse i at opretholde antidumpingforanstaltningerne ikke var opfyldt, ikke er relevant for spørgsmålet om, hvorvidt en skade er uoprettelig. Kommissionen har understreget, at den med henblik på at opretholde foranstaltninger, som udløber, for det første skal kunne fastslå, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted (grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit), for det andet, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil indtræde skade, som er forårsaget af dumping (grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit), og for det tredje, at det klart er i Fællesskabets interesse at opretholde de nævnte foranstaltninger (grundforordningens artikel 21). Der er for Kommissionen ingen grund til at tillægge den ene af disse tre betingelser større betydning i forhold til de andre, når hver af betingelserne skal være opfyldt, for at de foranstaltninger, som udløber, kan opretholdes. Det forhold, at den tredje betingelse ifølge den anfægtede afgørelse ikke var opfyldt, kan ikke medføre, at denne afgørelse skiller sig ud på en helt usædvanlig måde.

34 For det andet har Kommissionen gjort gældende, Retten ved at vælge et generelt anvendelseskriterium, dvs. den usikkerhed, der omgiver en påstand om erstatning for et tab, der er opstået som følge af retsakter, som omfattes af Kommissionens vide skøn, med henblik på at efterprøve tabets uoprettelige karakter, ikke har overholdt det princip, hvorefter enhver sagsøger skal bevise, at han opfylder de betingelser, der begrunder de foreløbige forholdsregler.

35 Kazchrome og Alloy 2000 har gjort gældende, at en part, der begærer foreløbige forholdsregler, ikke kan nøjes med at påberåbe sig de virkninger, der er en uadskillelig del af selve den anfægtede afgørelse. Dette følger af fast retspraksis på området for begæringer om foreløbige forholdsregler, hvis formål er udsættelse af

gennemførelsen af antidumpingtold (kendelse af 14.2.1990, sag C-358/89 R, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 431, summarisk offentliggørelse, præmis 20-23). I henhold til denne praksis, der ifølge Kazchrome og Alloy 2000 også finder anvendelse på en afgørelse, der afslutter en antidumpingprocedure, påhviler det den part, der begærer foreløbige forholdsregler, at fremlægge beviser, der godtgør, at hvis ikke der foranstaltes sådanne forholdsregler, vil partens overlevelse blive truet eller partens stilling på markedet vil blive berørt på en uoprettelig måde.

36 Hvad angår skadens alvorlighed har Retten ikke undersøgt, om Euroalliages m.fl. havde fremlagt tilstrækkelige beviser til at godtgøre, at der var udsigt til en alvorlig skade, men den støttede sig udelukkende på den abstrakte antagelse, hvorefter Kommissionen indirekte skulle have anerkendt, at der var udsigt til, at Euroalliages m.fl. ville lide alvorlig skade, som følge af den anfægtede afgørelse. De konstateringer fra Kommissionens side, der findes i den anfægtede afgørelse, opfylder ikke den betingelse om skadens alvorlighed, der skal være opfyldt i enhver begæring om foreløbige forholdsregler.

37 For så vidt angår tabets uoprettelige karakter har Kazchrome og Alloy 2000 gjort gældende, at Rettens konklusion er i modstrid med fast retspraksis, hvorefter Rettens indgriben begrænser sig til at vurdere, om et økonomisk tab kan erstattes inden for rammerne af et erstatningssøgsmål, og ikke har til formål at udtale sig om chancen for, at der vil blive givet medhold i en sådan sag, hvilket er en øvelse, der vanskeligt kan gennemføres i forbindelse med en sag om foreløbige forholdsregler.

38 Ifølge Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien udgør Kommissionens første anbringende vedrørende skadens alvorlighed et nyt anbringende, hvorfor det ikke kan antages til realitetsbehandling, idet Kommissionen ikke har bestridt skadens alvorlighed i første instans. Vedrørende realiteten har Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien bemærket, at en »væsentlig« skade, som omhandlet i grundforordningen, kan være »alvorlig« i forbindelse med en sag som foreløbige forholdsregler, når den indgår i en særlig sammenhæng. Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 64, at Retten netop lagde vægt på den sammenhæng, sagens faktiske omstændigheder indgik i, for at nå frem til en sådan konklusion.

39 Med hensyn til Kommissionens andet og tredje anbringende vedrørende skadens uoprettelige karakter har Euroalliages m.fl. desuden gjort gældende, at disse anbringender ikke kan antages til realitetsbehandling, da Kommissionen ikke i første instans bestred, at et erstatningssøgsmål er usikkert og langstrakt.

40 Vedrørende realiteten har Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien gjort gældende, at Retten har foretaget en helhedsbedømmelse af de særlige omstændigheder i sagen. Endvidere gør erstatningens usikre karakter, der under hensyntagen til den i den appellerede kendelses præmis 74 nævnte praksis er ubestridelig, det muligt at konkludere, at tabet er »vanskeligt afhjælpeligt«, som omhandlet i praksis vedrørende de betingelser, hvorunder et rent økonomisk tab i ganske usædvanlige tilfælde kan betragtes som et uopretteligt tab.

41 For så vidt angår den af Retten foretagne interesseafvejning har såvel Kommissionen med det første led af sit fjerde anbringende som Kazchrome og Alloy 2000 kritiseret Retten for at have givet en usammenhængende begrundelse i den appellerede kendelses præmis 79-82 og 85, idet den fandt, at registrering af import uden garantistillelse ikke skaber en uoprettelig situation, mens registrering forbundet med garantistillelse skaber en sådan situation.

42 Kommissionen har herved understreget, at det forhold, at opkrævning af antidumpingtold med tilbagevirkende kraft ikke er uundgåeligt, ikke ændres derved, at der stilles garantier, men er blot med til at forenkle og sikre deres eventuelle opkrævning. Det forholder sig således, at hvad enten der er stillet garantier eller ej, løber importøren en risiko for at skulle betale antidumpingtold med tilbagevirkende kraft. Retten skulle derfor være kommet frem til den konklusion, at virkningerne af importregistrering uden garantistillelse også er uigenkaldelige.

43 Med det andet led af sit fjerde anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 82 og 85 har tilsidesat grundforord-

ningens artikel 7 ved at finde, at importregistrering ikke har de samme virkninger som antidumpingforanstaltningerne. Ifølge Kommissionen er det uden relevans, at opkrævningen af antidumpingtold med tilbagevirkende kraft ikke er den eneste måde, hvorpå Rettens dom, der annullerede den anfægtede afgørelse, kan opfyldes. Det relevante er det forhold, at der findes en reel mulighed for, at foretage opkrævning med tilbagevirkende kraft, hvilket kan få de erhvervsdrivende til at afholde sig fra at gennemføre import. Denne mulighed giver importregistrering karakter af en foreløbig antidumpingtold som omhandlet i grundforordningens artikel 7.

44 Kommissionen har med det første led af sit femte anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses konklusion har tilsidesat det i grundforordningens artikel 7, stk. 1, nævnte princip, hvorefter en foreløbig antidumpingtold ikke må pålægges inden udløbet af en frist på 60 dage at regne fra indledningen af proceduren. Selv om det antoges, at den i henhold til artikel 24, stk. 6, i Rettens procesreglement i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 11. august 2001 offentliggjorte meddelelse kan træde i stedet for en meddelelse om indledning af en undersøgelse, er den appellerede kendelses konklusion ugyldig, i det omfang den omfatter import foretaget inden udløbet af den frist på 60 dage, der begyndte at løbe den 11. august 2001.

45 Kommissionen har med det andet led af sit femte anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 7, og artikel 14, stk. 5, hvorefter de foreløbige antidumpingforanstaltninger og foranstaltningerne i form af importregistrering ikke skal vare længere end ni måneder.

46 Kazchrome og Alloy 2000 har tilføjet, at Retten har tillagt muligheden for, at Euroalliages m.fl. måtte lide skade, for stor betydning, selv om der var tale om en uvis skade, men den har ikke taget hensyn til det bestemte tab, som Kazchrome og Alloy 2000 lider som følge af den importregistreringsforanstaltning, Retten har fastsat, selv om Kazchrome m.fl. ikke har mulighed for at anlægge et erstatningssøgsmål. I øvrigt er den begrundelse, Retten har givet i den appellerede

kendelses præmis 83-85, urigtig, idet den i stedet for at vurdere de umiddelbare virkninger af den af Euroalliages m.fl. begærede importregistreringsforanstaltning, koncentrerede sig om de mulige følger af en eventuel annullation af den anfægtede afgørelse.

47 Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at Kommissionens fjerde og femte anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, idet Kommissionen ikke har fremført nogen juridisk argumentation med henblik på at godtgøre, at en importregistrering uden garantistillelse skaber en uoprettelig situation, og at Kommissionen under alle omstændigheder ikke påberåbte sig grundforordningens artikel 7 og 14 for Retten.

48 Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien har vedrørende realiteten gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, på hvilken måde importregistrering uden garantistillelse skaber en uoprettelig situation. Retten har i den appellerede kendelses præmis 79 og 81 givet en forklaring på den forskel, der for så vidt angår deres virkninger gør sig gældende mellem en registrering med garanti og en registrering uden garanti. For Euroalliages m.fl. består den virkelige forskel mellem de to ordninger i følgende: I det første tilfælde bærer importøren straks en økonomisk byrde, der skyldes garantistillelsen; derimod kræves der i det andet tilfælde ikke straks en økonomisk indsats fra importørens side.

49 Med hensyn til tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7 har Euroalliages m.fl. og Kongeriget Spanien gjort gældende, at Retten ikke på noget tidspunkt baserede sig på denne artikel, og hvis det tillades, at den af Retten fastsatte foreløbige forholdsregel undersøges i forhold til denne artikel, vil det svare til at afskaffe det skøn, Retten har med henblik på at fastsætte de foreløbige forholdsregler, der forekommer den at være de mest hensigtsmæssige.

50 Endvidere har Euroalliages m.fl. bestridt Kommissionens kvalifikation af registrering uden garantistillelse som en foreløbig forholdsregel som omhandlet i grundforordningens artikel 7, idet de navnlig har gjort gældende, at den

foreløbige told er omfattet af en garanti, mens dette ikke gælder for den importregistrering, der er fastsat af Retten. I øvrigt er Euroalliages m.fl. af den opfattelse, at grundforordningens artikel 14 kun finder anvendelse på importregistreringsforanstaltninger med garantistillelse.

Rettens bemærkninger

Formaliteten

51 For så vidt angår det forhold, at der i appellen kun henvises til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen, bemærkes, at den fejlagtige angivelse i appelskriftet af en bestemmelse i nævnte statut, som angiveligt udgør grundlaget for appellen — mens Domstolens procesreglement ikke foreskriver angivelse af en sådan bestemmelse — udgør en skrivefejl. Denne fejl, der ikke har haft nogen virkning for retsforhandlingernes senere forløb, udgør ikke en grund til ikke at fremme appellen til realitetsbehandling (jf. kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 13 og 14).

52 For så vidt angår søgsmålsinteressen er det tilstrækkeligt at anføre, at Kommissionen har været part i retsforhandlingerne i første instans, og at der ikke blev givet den medhold i de nedlagte påstande.

53 Med hensyn til påstanden om, at de af Kommissionen i appellen fremførte anbringender er nye, skal det for det første bemærkes, at grunden til, at et anbringende, der for første gang fremføres under appellen, skal afvises er, at ellers vil Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — blive forelagt en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige

afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans (jf. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59).

54 For det andet skal der henses både til den særlige uopsættelighed, der karakteriserer retsforhandlingerne i en sag om foreløbige forholdsregler, og den kumulative karakter af de betingelser, der kræves opfyldt for at indrømme foreløbige forholdsregler. Parterne må nødvendigvis i en sådan processuel sammenhæng koncentrere deres argumentation om de punkter, de anser for afgørende.

55 Under disse omstændigheder skal det i det foreliggende tilfælde fastslås, at de af Kommissionen til støtte for appellen påberåbte anbringender rejser tvivl om den løsning, der er blevet anlagt med hensyn til de for Retten forhandlede anbringender. De rejste klagepunkter vedrører i det væsentlige de spørgsmål, der er blevet diskuteret i første instans, og som bestod i at få oplyst, om uopsættelighedsbetingelsen var opfyldt, om anordningen af de begærede foreløbige forholdsregler kunne eller ikke kunne foregribe afgørelsen om sagens realitet, og om interesseafvejningen faldt ud til fordel for Euroalliages m.fl. eller ej. Der er derfor ikke forelagt Domstolen en mere omfattende tvist end den, Retten fik lejlighed til at behandle.

56 Med hensyn til påstandene om, at Kommissionen i sin appel rejser tvivl om bedømmelsen af faktum, skal det bemærkes, at appellen ifølge artikel 225 EF og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er begrænset til retsspørgsmål og kun kan støttes på, at retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten.

57 Det er således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den behandler, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder er følgelig ikke — medmindre de er gengivet forkert — et

retsspørgsmål og dermed ikke undergivet Domstolens prøvelsesret inden for rammerne af en appel (jf. bl.a. kendelse af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 29).

58 Det forekommer i det foreliggende tilfælde mest hensigtsmæssigt at undersøge dette spørgsmål i forbindelse med behandlingen af hvert enkelt anbringende i appellen, eftersom appellen ikke kan afvises i sin helhed.

Realiteten

59 Vedrørende Kommissionens første anbringende, som angår Rettens bedømmelse af, hvor alvorlig den skade er, som Euroalliages m.fl. har lidt, må det anerkendes, at selv om det ikke i almindelighed kan godtages, at en »væsentlig« skade som omhandlet i grundforordningens artikel 3 nødvendigvis udgør en »alvorlig« skade i en sag om foreløbige forholdsregler, forholder det sig ikke desto mindre således, at, for det første, blev ligeværdigheden mellem disse to udtryk kun konstateret i sagens særlige sammenhæng, og for det andet konkluderede Retten, at skaden skulle kvalificeres som alvorlig på grundlag af en konkret bedømmelse af tilfældet i sagen.

60 Da den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af Retten, ikke, således som det er blevet anført i denne kendelses præmis 57, kan anfægtes i forbindelse med en appel, må Kommissionens første anbringende afvises.

61 Med henblik på at bedømme Kommissionens andet og tredje anbringende vedrørende Rettens bedømmelse af skadens uoprettelige karakter skal det indledningsvis understreges, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, således at

det undgås, at den retsbeskyttelse, Domstolen yder, bliver mangelfuld (jf. bl.a. kendelse af 12.12.1968, sag 27/68 R, Renckens mod Kommissionen, Recueil 1969, s. 274, på s. 276, af 3.5.1996, sag C-399/95 R, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2441, præmis 46, og af 29.1.1997, sag C-393/96 P(R), Antonissen mod Rådet, Sml. I, s. 441, præmis 36).

62 Det er for at opfylde denne målsætning, at uopsætteligheden skal vurderes i forhold til, hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der anmoder om den midlertidige beskyttelse (jf. kendelse af 17.7.2001, sag C-180/01 P(R), Kommissionen mod NALOO, Sml. I, s. 5737, præmis 52).

63 Det er den part, som gør en alvorlig og uoprettelig skade gældende, der skal bevise, at den består (jf. i denne retning kendelse af 18.11.1999, sag C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. I, s. 8343, præmis 75). Selv om der ikke i den forbindelse kræves en absolut sikkerhed for, at skaden indtræder, og selv om det er tilstrækkeligt med en vis grad af sikkerhed for, at den indtræder, forholder det sig ikke desto mindre således, at det påhviler sagsøgeren at godtgøre de faktiske omstændigheder, der antages at udgøre grundlaget for, at der er udsigt til en sådan skade (jf. senest kendelsen i sagen Kommissionen mod NALOO, præmis 53).

64 I det foreliggende tilfælde har Retten fastslået, at Euroalliages m.fl. ikke havde godtgjort, at selskaberne befandt sig i en situation, der kunne bringe selve deres eksistens i fare inden afsigelsen af den dom, der afsluttede hovedsagen. Retten konkluderede imidlertid på grundlag af de i den appellerede kendelses præmis 72-74 anførte betragtninger, at tabet havde en uoprettelig karakter.

65 For så vidt angår den appellerede kendelses præmis 72 skal det bemærkes, at selv om det er korrekt, at en afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, kan godtgøres med den ene konstatering, at udløbet af de gældende antidumpingforanstaltninger ikke favoriserer fortsat eller fornyet dumping eller den skade, der er forvoldt EF-

industrien, følger det dog ikke heraf, at den omvendte konstatering er tilstrækkelig til at godtgøre, at antidumpingforanstaltningerne opretholdes. Det fremgår således af selve ordlyden af nævnte forordnings artikel 21, stk. 1, at »[de] foranstaltninger, der træffes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne [...] klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger«.

66 Det følger heraf, at når en afgørelse, der afslutter en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltninger, er vedtaget som følge af, at opretholdelsen af sådanne foranstaltninger ikke er i Fællesskabets interesse, udgør den heraf følgende skade for erhvervsgrenen inden for Fællesskabet en virkning, der ikke kan adskilles fra en sådan afgørelse.

67 Det følger af fast retspraksis, at til støtte for en begæring om udsættelse af indførelse af en endelig antidumpingtold med henblik på at undgå, at den part, der begærer udsættelsen, lider en alvorlig og uoprettelig skade, kan parten ikke nøjes med at påberåbe sig de virkninger, der er knyttet til indførelsen af en sådan told, men skal gøre en skade gældende, der er særlig for den pågældende (jf. kendelse af 9.4.1987, sag 77/87 R, Technointorg mod Rådet, Sml. s. 1793, præmis 17, af 8.6.1989, sag 69/89 R, Nakajima All Precision mod Rådet, Sml. s. 1689, summarisk offentliggørelse, kendelsen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, og af 11.3.1994, sag C-6/94 R, Descom mod Rådet, Sml. I, s. 867, præmis 16 og 17). De samme principper skal anvendes i den omvendte situation, dvs. når virksomheder inden for Fællesskabet under en sag til prøvelse af fællesskabsinstitutionernes afgørelse om ikke at indføre en antidumpingtold søger mod at føre bevis for, at det er uopsætteligt, at der fastsættes foreløbige forholdsregler.

68 I den appellerede kendelse præmis 73 og 74 fremgår det, at det var usikkerheden med hensyn til udsigten til at få medhold i en erstatningssag, der kunne anlægges efter en eventuel annullation af den anfægtede afgørelse, der, »henset til det vide skøn, som Kommissionen, navnlig ved vurderingen af Fællesskabets interesse, råder over i den foreliggende sag«, var afgørende for, at det blev konkluderet, at skaden har en uoprettelig karakter.

69 Der skal herved henvises til fast retspraksis, hvorefter et økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt, da en økonomisk erstatning som hovedregel kan genoprette skadelidtes økonomiske situation, som den forelå, før skaden indtraf (jf. bl.a. kendelse af 18.10.1991, sag C-213/91 R, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5109, præmis 24).

70 Det er korrekt, at Domstolen undertiden har udtalt, at en sådan erstatning kan opnås inden for rammerne af et af sagsøgeren anlagt erstatningssøgsmål (kendelse af 21.8.1980, sag 174/80 R, Reichardt mod Kommissionen, Sml. s. 2665, præmis 6, af 19.7.1983, sag 120/83 R, Raznoimport mod Kommissionen, Sml. s. 2573, præmis 15, af 17.12.1986, sag 294/86 R, Technointorg mod Kommissionen, Sml. s. 3979, præmis 28, og af 26.9.1988, sag 229/88 R, Cargill m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 5183, præmis 18). Derimod har Domstolen aldrig undersøgt, hvor stor sandsynlighed der konkret er for at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål, der vil kunne anlægges, i tilfælde af at den anfægtede retsakt annulleres.

71 Det fastslås i denne forbindelse, at den usikkerhed, der er forbundet med erstatning af et økonomisk tab i forbindelse med et eventuelt erstatningssøgsmål, ikke i sig selv kan anses for en omstændighed, på grundlag af hvilken det kan godtgøres, at tabet er uopretteligt, som omhandlet i Domstolens praksis.

72 Det er på tidspunktet for sagen om foreløbige forholdsregler nødvendigvis usikkert, om der senere er mulighed for at få erstatning for et økonomisk tab inden for rammerne af et erstatningssøgsmål, der kan anlægges efter en eventuel annullation af den anfægtede retsakt.

73 En sag om foreløbige forholdsregler har imidlertid ikke til formål at træde i stedet for et sådant erstatningssøgsmål for at udelukke denne usikkerhed. Dens formål, der er nævnt i denne kendelses præmis 61, er alene at garantere den fulde virkning

af den fremtidige endelige afgørelse, der skal træffes i den hovedsag, som sagen om de foreløbige forholdsregler hænger sammen med, hvilken sag i dette tilfælde er et annullationssøgsmål.

74 Denne konklusion berøres ikke af den forbindelse, der i den appellerede kendelses præmis 74 er fastslået mellem det vide skøn, Kommissionen rådede over i sagen, og den usikkerhed, der er forbundet med at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål. Såfremt dette kriterium blev anvendt systematisk, ville tabets uoprettelige karakter nemlig afhænge af den anfægtede retsakts kendetegn og ikke af de omstændigheder, der gør sig gældende for sagsøgeren.

75 Det følger af det ovenfor anførte, at den appellerede kendelse er behæftet med en urigtig retsanvendelse, idet den udelukkende begrundes med den usikkerhed, der under hensyntagen til den anfægtede afgørelses karakter, er forbundet med at få medhold i et eventuelt erstatningssøgsmål, samt fastslår, at tabet er uopretteligt, hvorfor der foreskrives foreløbige forholdsregler.

76 Derfor må der, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens samt Kazchrome's og Alloy 2000's øvrige anbringender, gives appellanten medhold, hvorefter den appellerede kendelse ophæves.

77 I henhold til artikel 54, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen ophæver Domstolen, når appellanten gives medhold, den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

78 Nærværende appelsag er ikke moden til påkendelse. Derfor hjemvises den til Retten med henblik på, at den træffer afgørelse i den af Euroalliages m.fl. anlagte sag.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

for ret:

1) **Den af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte kendelse af 1. august 2002 i sagen Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, Sml. II, s. 2307) ophæves.**

2) **Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.**

3) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 14. december 2001.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident